

Objectiu: espanyolitzar

És veritat que tota la polèmica al voltant de la LOMCE i del seu promotor, l'inefable ministre José Ignacio Wert, ha revifat el sentiment sobiranista que les eleccions del 25-N semblaven haver desinflat una mica. Pot semblar, doncs, que aquesta llei, que vol relegar la llengua catalana a assignatura residual i que pretén «espanyolitzar» els currículums dels nostres alumnes, accelera allò que molts voldríem veure com un procés irreversible cap a la independència. Però no oblidem que, de moment, la legislació vigent a Catalunya és la que s'aixopluga sota el paraigua constitucional, i no oblidem tampoc que l'Estatut retallat, ribotat i escapat del 2006, encara va ser matisat -i justament en l'apartat sobre la llengua ho va ser de manera especial, fins a donar-li un estatus més vulnerable que el que tenia amb l'Estatut del 1979- per garantir que no contradeia els principis de la Constitució.

El fet que ara s'intenti atiar el conflicte per la banda de la llengua es pot interpretar com a pervers. El ministre i els qui li riuen les gràcies s'han preocupat de barrejar el tema nacional amb el lingüístic. Ho han fet a consciència, perquè saben que, si bé l'independentisme manifest ha augmentat a Catalunya fins a nivells insospitats, també -ni que sigui per contrast- l'unionisme declaradament espanyolista va en augment. I si els uns s'expressen majoritàriament en català i fins ara defensaven la immersió lingüística com a eina cohesionadora, els altres ho fan sobretot en castellà i, si bé de vegades han pogut mostrar certa simpatia cap a la llengua autòctona, mai no han tingut cap interès particular en assegurar-ne la supervivència. Per tant, atiar una polèmica sobre la llengua, al marge de les relectures legals que implica, és sobretot una manera d'assegurar la intensitat d'aquell «xoc de trens» amb què ja fa temps que ens amenacen.

I, mentrestant -em sap greu fer-me pesat, però no em cansaré de repetir-ho-, mentre haguem de continuar justificant un model d'immersió lingüística que s'ha demostrat eficaç, mentre haguem d'esmerçar esforços defensant petites parcel·les, mentre l'objectiu sigui evitar de recular... Mentre tot això sigui així, continuarem sense fer els passos endavant imprescindibles per aconseguir que el català sigui una llengua d'ús normal en tots els àmbits. Cal que recordem que la situació sociolingüística del català és delicada, que si hi ha una llengua que corre perill a casa nostra és justament la pròpia, i que el model d'immersió lingüística serveix per compensar el predomini del castellà en la majoria d'àmbits d'ús. És evident que la independència no garantiria, ni a curt ni a llarg termini, la supervivència de la llengua catalana, però cada vegada sembla més clar que és l'únic camí que la podria fer possible.